

Poznań, dnia 28.01.2021 roku

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNYAl. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 WarszawaSkarżący:**D F**reprezentowany przez:

radcę prawnego Magdalenę Lubbe

adres do doręczeń:Lubbe, Łuczak, Grykiel - Radcowie Prawni sp. p.
ul. Podgórze 8/7, 61-749 Poznań**sygnatura akt: Ts 166/20****PISMO SKARŻĄCEGO**

Działając w imieniu Skarżącego, Pana D F, w oparciu o pełnomocnictwo, którego odpis znajduje się w aktach sprawy, w wykonaniu zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19.01.2021 roku (doręczonego mi w dniu 25.01.2020 roku), poniżej **precyzuję i uzasadniam część zarzutów podniesionych w skardze konstytucyjnej z dnia 13.11.2020 roku**, tj. wyjaśniam w jaki sposób art. 46b ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko – weterynaryjnych (zwanej dalej: „**Ustawą**”) w zakresie w jakim „nie przewiduje sądowej kontroli nad orzeczeniami wydanymi przez Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny w drugiej instancji w dyscyplinarnym postępowaniu wyjaśniającym” narusza art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Zwracam uwagę, że w skardze konstytucyjnej z dnia 13.11.2020 roku, poza wyżej wskazanymi, postawiono i uzasadniono także inne zarzuty, czyli:

- zarzut zakresowej niezgodności art. 46b ust. 1 Ustawy z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;
- zarzut zakresowej niezgodności art. 46b ust. 1 Ustawy z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP,

jednak zgodnie z wyżej powołanym zarządzeniem precyzuję i uzasadniam jedynie zarzut naruszenia art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 oraz art. 77 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji:

- 1) Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny o którym mowa w art. 46b ust. 1 Ustawy nie jest sądem powszechnym, lecz sądem dyscyplinarnym – organem odpowiedzialności zawodowej samorządu zawodowego lekarzy weterynarii.

- 2) Organ ten wydaje orzeczenia w dwóch rodzajach postępowań:
 - w dyscyplinarnych postępowaniach w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, w których rozstrzyga o winie i karze za popełnienie deliktu dyscyplinarnego;
 - w dyscyplinarnych postępowaniach wyjaśniających (dyscyplinarnych odpowiednikach karnych postępowań przygotowawczych – śledztw i dochodzeń), w których rozstrzyga między innymi o tym, czy istnieją podstawy do wszczęcia właściwego postępowania dyscyplinarnego.
- 3) W świetle art. 46b ust. 1 Ustawy, pokrzywdzony może zaskarżyć kasacją jedynie prawomocne orzeczenie wydane przez Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny w drugiej instancji, kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej. *A contrario* nie jest możliwe zaskarżenie ani do Sądu Najwyższego ani do sądu powszechnego orzeczenia wydanego przez Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny w postępowaniu wyjaśniającym.
- 4) Orzekając w dyscyplinarnym postępowaniu wyjaśniającym Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny rozstrzyga o prawach pokrzywdzonego deliktem dyscyplinarnym oraz jego chronionych prawem interesach. Ma to miejsce zwłaszcza wtedy, gdy organ ten zatwierdza umorzenie postępowania wyjaśniającego ze względu na niestwierdzenie popełnienia deliktu dyscyplinarnego. W takim przypadku stwierdza się przecież, że pokrzywdzony w istocie nie jest pokrzywdzonym i zamyka się mu drogę do dochodzenia we właściwym postępowaniu dyscyplinarnym jego interesów, które zostały naruszone deliktem dyscyplinarnym. Takie ostateczne orzeczenie definitywnie zamyka drogę do ukarania sprawcy deliktu dyscyplinarnego, bezpośrednio godząc w interesy osoby takim deliktem pokrzywdzonej.
- 5) Tym samym, orzekając w dyscyplinarnym postępowaniu wyjaśniającym Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny rozstrzyga sprawę pokrzywdzonego.
- 6) Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji, każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Z przepisu tego wynika m.in. prawo do sądowej kontroli orzeczeń organów pozasądowych rozstrzygających sprawę jednostki (w tym orzeczeń tzw. sądów dyscyplinarnych samorządów zawodowych).
- 7) W świetle art. 77 ust. 2 Konstytucji, ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw. Z przepisu tego wynika prawo do sądowej kontroli orzeczeń organów pozasądowych, w których naruszono prawa lub wolności jednostki (w tym orzeczeń tzw. sądów dyscyplinarnych samorządów zawodowych).
- 8) W świetle powyższych ustaleń nie można mieć wątpliwości, że art. 46b ust. 1 Ustawy, w zakresie, w jakim nie przewiduje sądowej kontroli nad orzeczeniami wydanymi przez Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny w drugiej instancji w dyscyplinarnym postępowaniu wyjaśniającym, jest wprost niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP. Zakwestionowany przepis Ustawy nie tyle ogranicza, co całkowicie pozbawia skarżącego prawa do sądu i prawa do sądowego dochodzenia naruszonych wolności i praw.

- 9) Jedynie z ostrożności procesowej w skardze konstytucyjnej postawiono także zarzut zakresowej niezgodności art. 46b ust. 1 Ustawy z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji i art. 77 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Można bowiem próbować podnosić, że art. 46b ust. 1 Ustawy nie tyle pozbawia, co jedynie ogranicza pokrzywdzonemu prawo do sądowej kontroli orzeczeń Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego, przewidując, że będzie on miał możliwość zainicjowania sądowej kontroli tych rozstrzygnięć dopiero na etapie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej. Przepis ten ogranicza pokrzywdzonemu prawo do sądowej kontroli rozstrzygnięć Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w ten sposób, że przyznaje mu kompetencję do zaskarżenia kasacją jedynie pewnej kategorii rozstrzygnięć – orzeczeń wydanych w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.
- 10) Argumenty świadczące o niezgodności takiego ograniczenia z art. 31 ust. 3 Konstytucji wskazano na s. 10-11 skargi konstytucyjnej. Do tego zarzutu w pełni odnoszą się również ustalenia dotyczące treści normatywnej art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, które poczyniono na s. 6-7 skargi konstytucyjnej oraz argumentacja zawarta na s. 9-10 skargi konstytucyjnej, w świetle której ze wskazanych wyżej przepisów Konstytucji RP wynika konieczność zagwarantowania pokrzywdzonemu deliktem dyscyplinarnym prawa do sądu oraz prawa do sądowego dochodzenia jego naruszonych wolności i praw.
- 11) W tym miejscu należy więc jedynie sprecyzować, że art. 46b ust. 1 Ustawy jest zakresowo niezgodny z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 77 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ponieważ przewiduje niekonstytucyjne ograniczenie prawa pokrzywdzonego do sądu i sądowego dochodzenia jego naruszonych wolności i praw.

Ograniczenie to jest niekonstytucyjne, gdyż:

- nie znajduje uzasadnienia aksjologicznego w wartościach konstytucyjnych – ograniczanie wpływu spraw, mające na celu poprawienie sprawności postępowań toczących się w sprawach jednych podmiotów, nie może być osiągnięte kosztem innych podmiotów, poprzez całkowite pozbawienie ich możliwości wszczęcia postępowania sądowego w swojej sprawie;
- nie jest niezbędne – sprawność postępowań sądowych może zostać zapewniona z wykorzystaniem innych metod;
- nie jest proporcjonalne – Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że **„szybkość rozpoznania sprawy nie jest wartością, na rzecz której można poświęcić ochronę praw podmiotowych”** (tak zamiast wielu: Wyrok TK z dnia 13.01.2004 r., sygn. akt SK 10/03, publ. LEX).

W świetle powyższych spostrzeżeń i argumentów skarga konstytucyjna z dnia 13.11.2020 roku powinna zostać przyjęta do rozpoznania, a następnie uwzględniona.

Załącznik:

5 odpisów pisma

